

at det er rigtigt, at der er nogen Kontrol, og specielt vil jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa noget, som er en Administrations-sag, og som ikke godt kan faa Plads i Loven, at Kontrollen med Afkommet i mange Foreninger er alt for slap, og at der derfor maa gøres noget i den Henseende. Det er der ikke Tvivl om. Da nu Loven har virket i 5 Aar, og Folk ere blebne vant til at faa Djenen op for, at det gælder deres eget Vel, tror jeg det vil være urigtigt, ikke at stille bestemtere og større Fordringer i den Henseende. Det er Afkommet, det først og fremmest gælder om, og det maa derfor komme ud blandt Befolkningen, at det er godt nok at have gode Tillægsdyr, men det, det gælder om, er først og fremmest, at Afkommet bliver passet og plejet, og draget frem til offentlig Bedømmelse i Forhold til de Dyr, Avlsforeningen har benyttet i sin Tjeneste.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgrede): Jeg skal ikke komme ind paa en saa vidtløftig Omtale af det foreliggende Lovforslag som de 2 foregaaende ærede Talere. Jeg mener, det maa paastønnnes af Landbruget, naar der ydes en hjælpende Haand, navnlig under de nuværende trykkende Forhold. Jeg vil føje den Udtalelse til, hvad der er fremkommet fra de ærede to sidste Talere, at jeg er overbevist om, at under de nuværende vanskelige Forhold gøres der fra Myndighedernes Side, hvad der kan gøres for at høde paa de Ulemper, som nu ere tilstede, og at der fremdeles vil blive gjort, hvad der kan gøres, for at Ulykken kan ramme saa lidet føleligt som muligt. Naar man nu behandler et Lovforslag som det foreliggende, der har til Hensigt at op hjælpe Husdyravlen og Husdyrbruget, saa er det ikke godt at se det fra et snævert Synspunkt, det maa ses fra et videre Synspunkt. Det er ikke nok, at man ser paa Forholdet saaledes, at det kan op hjælpe Husdyrbruget og Agerbruget paa et snævrere Omraade, paa nogle Egne; men man maa have Blik for, at idet man op hjælper Husdyravlen og Husdyrbruget, saa kommer det hele Landet til gode. Det er det, det kommer an paa, og der er da en Side af Sagen, som de to foregaaende ærede Talere ikke have omtalt, og som jeg vil omtale med et Par Ord, ellers havde jeg ikke forlangt Ordet i denne Sag. Jeg mener, man er kommet noget ind paa et Skraaplan, og jeg er ogsaa bange for, at man i det foreliggende Lovforslag kommer noget for vidt med Hensyn til Konsulentvirksomheden. Det er ikke, fordi jeg i og for sig har noget

imod denne Virksomhed, og jeg skal være den sidste til at udtale, at Konsulenterne ikke have gjort noget godt, endog saa meget godt, men der er — ikke fra alles, men for enkeltes Vedkommende — efter min Formening begaaet nogle Fejtagelser. Teori og Praksis ere jo to Ting; det er ikke nok, at man for at være Landmand er teoretisk uddannet, men det kommer an paa, at man er praktisk og kan tage Forholdet praktisk. Naar jeg havde Valget, saa vilde jeg sige: hellere en praktisk end en teoretisk Landmand; for det er det praktiske, det kommer an paa, navnlig i Landbruget. Den Mangel, jeg nu mener, der er ved Konsulentvirksomheden, er da denne, at en Del af Konsulenterne ikke tænke paa at passe, hvad de tilraade at gøre, efter de stedlige Forhold, og at de se Forholdet under den Synsvinkel, at de virke paa gode Egne, hvor det gælder om at faa kraftige og veludviklede Dyr, eller med andre Ord store Dyr, hvor det navnlig er Massen, det kommer an paa. Det er efter min Mening forkert; man maa se paa de stedlige Forhold og passe Dyrets Størrelse, efter som Egnen er mere eller mindre god. Det andet har ført til, at enkelte daarlige Egne have faaet Foredrag af Konsulenter, hvori det er blevet sagt, hvorledes Dyret skulde være, og hvorledes Opdrættet skulde være, og det har ført til det modsatte af, hvad der var tilfaldet fra Konsulentens Side — ganske vist ikke med hans Vilje, men han har taget fejl og har ikke taget det Forbehold, at der skal ses paa de stedlige Forhold, at der skal ses efter, om det kan betale sig at tage disse Dyr der; for hvad der kan betale sig paa et Sted, kan ikke betale sig paa et andet. Det kan lidet nytte at have store Dyr, hvor der kun er sparsom Næring, baade hvad Vinter- og Sommernæring angaar, og hvis de ville gaa til en kraftig, stærk og forceret Fodring, da vilde det vise sig, at de ikke vilde faa noget Udbytte af deres Kvægbestand om Sommeren. Jeg vil derfor advare imod, at man kommer ind paa det Skraaplan, og jeg vil haabe, at man lægger Konsulenterne paa Sinde, at de nøje vaage over, at Dyrene passes efter de stedlige Forhold; for jeg har, efter den Erfaring, jeg har gjort, ikke saa sjældent set med Beklagelse paa, at der er flet Fejtagelser i saa Henseende. Jeg vil dog reservere mig imod, at det skulde være min Mening, at det er med Konsulenternes Vilje, at saadant er flet. Dernæst er jeg bange for, at den saakaldte Konsulentvirksomhed bliver altfor meget centraliseret under den højere Ledelse, under Ministeriet,